

другъ? Тѣ би се упрѣли на злото, и васъ би довели къмъ добро, и на Турция би помогнали по-добрѣ отъ другитѣ.

— Лесно е да се каже. Знаешъ ли поляшката по-словица? гдѣто има двама поляци, тамъ единиятъ е излишенъ. И туй е чудо че се държатъ наедно ео вече нѣколко години. Ферика — магьосникъ; когато него нѣма да го има, тогава тѣзи сбирщина ще види че е засѣдна-ла като ракъ на пѣстѣкъ.

— Ами Българитѣ записватъ ли се казаци?

— Записватъ се, тѣ вече попривикнаха. Има чауши и офицери отъ Българитѣ, и много сибашии. Ферика ги обича. Нашитѣ момци отиватъ на служба охотно, равдѣ-лятъ се съ домашнитѣ си и захвърлятъ киседейскій чапаятъ, за да чапаятъ сабята, да дръвчатъ съ шпори-тѣ и да се копятъ съ мундиритѣ.

— Да даде Богъ отъ това нѣщо да излѣзе

— Съмвѣвамъ ес; нашитѣ распрарятъ че Италиян-цитѣ и Чифутитѣ като нѣматъ възможностъ съ друго средство да надвиятъ Ферика, предлагатъ на мектеблиитѣ да извадятъ славянството изъ полкесветѣ и да ги потур-чатъ, защото сж увѣрени че ако тѣ това сполучатъ, то Ферика нѣма да се замисли да остави службата.

— Жално! Азъ самъ искахъ да се запиша казакъ; тѣ би могли да запазятъ нашата бѣдна родина; не е ли все равно ще си имали България свой царъ, или ще бж-де таквъ султанъ? Стига само да има България, и да си запази своята вѣра и свойтъ языкъ. Да отива човѣкъ казакъ за спитъ, а послѣ да съжелява че е отишълъ, не струва: По-добрѣ да се живѣе по-старому.

Печално глѣдаха очитѣ на младий Българинъ; той е войникъ и е служилъ въ хубава войска. Той съ прис-кърбие виждаше какъ легко и охотно Българитѣ ставаха хайдутти и какъ трудно и нерадостно е за тѣхъ да бж-дятъ юнаци. Той мисляше че казачеството ще имъ по-могне да излѣзатъ изъ онова положение, въ каквото ко-митетитѣ ги вужваха въ името на свободата и отечество-то. Но излиза че и това да се получи не е лесно.

Катхрджиата знаеше кой е младий Българинъ: Бъл-